

**APELACIONI SUD
PRIŠTINA**

U IME NARODA

Broj predmeta: PAKR 158/15

Datum: 5. april 2016.

Osnovni sud: Prizren, K.br. 272/13

Original: na engleskom

Apelacioni sud, u veću sastavljenom od sudije EULEX-a pri Apelacionom sudu Radostin Petrov, kao predsednika veća i sudije izvestioca, lokalni sudija pri Apelacionom sudu Xhevdet Abazi i sudija EULEX-a pri Apelacionom sudu Roman Raab kao članovi veća, kojima pomaže Alan Vasak, pravni službenik EULEX-a, postupajući u svojstvu zapisničara,

u predmetu gde su okrivljena lica:

N.U.;

O.J.;

S.M.;

S.S.;

T.M.;

E.A.;

F.B.;

R.R.;

H.B.;

G.G.;

Koji se terete po optužnici kancelarije Specijalnog tužilaštva Republike Kosovo (u daljem tekstu "STRK") PPS.No: 253/09 od 19. jula 2012. godine i izmenjenoj optužnici od 22. januara 2014. godine za sledeća krivična dela:

Donošenje protivpravnih sudskih odluka, iz člana 346. Privremenog Krivičnog zakona Kosova (u daljem tekstu "PKZK")
u odnosu na O.J., E.A., F.B., S.M., S.S., T.M. i R.R.;

Pomaganje u donošenju protivpravnih sudskih odluka, iz člana 346. PKZK u vezi sa članom 25. PKZK
u odnosu na H.B. i G.G.;

Podstrekivanje drugog lica da donese protivpravnu sudsku odluku, iz člana 346. PKZK u vezi sa članom 24. PKZK
u odnosu na N.U.;

gde je u prvoj instanci Osnovni sud u Prizrenu doneo presudu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014. godine, kojom je:

Okrivljeni N.U. proglašen krivim za izvršenje prekvalifikovanog krivičnog dela donošenje protivpravnih sudskih odluka u saizvršilaštvu, iz člana 346. PKZK u vezi sa članom 23. PKZK. Okrivljeni N.U. je osuđen na uslovnu kaznu zatvora od 2 (dve) godine, koja se neće izvršiti ukoliko okrivljeni ne izvrši drugo krivično delo u periodu od 2 (dve) godine, kao i na dopunsku kaznu zabrane obavljanja profesije, delatnosti ili dužnosti, na period od tri (3) godine.

Okrivljena O.J. je proglašena krivom za izvršenje krivičnog dela donošenje protivpravnih sudskih odluka, iz člana 346. PKZK. Okrivljena O.J. je osuđena na uslovnu kaznu zatvora od 18 (osamnaest) meseci, koja se neće izvršiti ukoliko okrivljena ne izvrši drugo krivično delo u periodu od 2 (dve) godine, kao i na dopunsku kaznu zabrane obavljanja profesije, delatnosti ili dužnosti, na period od dve (2) godine.

Okrivljena S.M. je proglašena krivom za izvršenje krivičnog dela donošenje protivpravnih sudskih odluka, iz člana 346. PKZK. Okrivljena S.M. je osuđena na uslovnu kaznu zatvora od 6 (šest) meseci, koja se neće izvršiti ukoliko okrivljena ne izvrši drugo krivično delo u periodu od 2 (dve) godine, kao i na dopunsku kaznu zabrane obavljanja profesije, delatnosti ili dužnosti, na period od dve (2) godine.

Okrivljena S.S. je proglašena krivom za izvršenje krivičnog dela donošenje protivpravnih sudskih odluka, iz člana 346. PKZK. Okrivljena S.S. je osuđena na uslovnu kaznu zatvora od 8 (osam) meseci, koja se neće izvršiti ukoliko okrivljena ne izvrši drugo krivično delo u periodu od 2 (dve) godine, kao i na dopunsku kaznu zabrane obavljanja profesije, delatnosti ili dužnosti, na period od dve (2) godine.

Okrivljeni T.M. je proglašen krivim za izvršenje krivičnog dela donošenje protivpravne sudske odluke, iz člana 346. PKZK. Okrivljeni T.M. je osuđen na uslovnu kaznu zatvora od 1 (jedne) godine, koja se neće izvršiti ukoliko okrivljeni ne izvrši drugo krivično delo u periodu od 2 (dve) godine, kao i na dopunsku kaznu zabrane obavljanja profesije, delatnosti ili dužnosti, na period od dve (2) godine.

Okrivljeni E.A., F.B. i R.R. su proglašeni krivim za izvršenje krivičnog dela donošenje protivpravne sudske odluke, iz člana 346. PKZK. Okrivljeni E.A., F.B. i R.R. su osuđeni na uslovnu kaznu zatvora od 9 (devet) meseci, koja se neće izvršiti ukoliko okrivljeni ne izvrše drugo krivično delo u periodu od 2 (dve) godine, kao i na dopunsku kaznu zabrane obavljanja profesije, delatnosti ili dužnosti, na period od dve (2) godine.

Okrivljena H.B. je proglašena krivom za izvršenje krivičnog dela pomaganje u donošenju protivpravni sudskih odluka, iz člana 346. PKZK u vezi sa članom 25. PKZK. Okrivljena H.B. je osuđena na uslovnu kaznu zatvora od 1 (jedne) godine, koja se neće izvršiti ukoliko okrivljena ne izvrši drugo krivično delo u periodu od 2 (dve) godine, kao i na dopunsku kaznu zabrane obavljanja profesije, delatnosti ili dužnosti, na period od dve (2) godine.

Okrivljeni G.G. je proglašen krivim za izvršenje prekvalifikovanog krivičnog dela falsifikovanje isprava, iz člana 332. PKZK. Okrivljeni G.G. je osuđen na uslovnu kaznu zatvora od 6 (šest) meseci, koja se neće izvršiti ukoliko okrivljeni ne izvrši drugo krivično delo u periodu od 2 (dve) godine, kao i na dopunsku kaznu zabrane obavljanja profesije, delatnosti ili dužnosti, na period od dve (2) godine;

rešavajući po žalbama koje su podneli

STRK,

branilac Tahir Rrecaj u ime okrivljenog N.U.,
okrivljena O.J.,
branilac Živojin Jokanović u ime okrivljene O.J.,
branilac Visar Vehapi u ime okrivljene S.M.,
okrivljena S.S.,
okrivljeni T.M.,
okrivljeni E.A. i F.B.,
branilac Shefki Sylaj u ime okrivljenog R.R.,
branilac Musa Dragusha u ime okrivljene H.B.,
branilac Qerim Metaj u ime okrivljenog G.G.,

nakon razmatranja odgovora na žalbe,
nakon razmatranja predloga apelacionog državnog tužioca,

nakon održanog javnog zasedanja Apelacionog suda 30. i 31. marta 2016. godine,

nakon održanog većanja i glasanja 5. aprila 2016. godine,

postupajući shodno članovima 389, 390, 394, 398. Zakona o krivičnom postupku Kosova (u daljem tekstu "ZKP"),

većinom glasova donosi sledeću:

PRESUDU

Delimično se usvaja žalba branioca Živojina Jokanovića u ime okrivljene O.J. kao i žalba same okrivljene O.J. izjavljene protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, u meri da se namera okrivljene da pribavi protivpravnu imovinsku korist ne može dokazati van razumne sumnje i da je izrečena dopunska kazna suviše nejasna. Preostali delovi žalbi se odbijaju kao neosnovani i potvrđuje se osuđujuća presuda izrečena okrivljenoj.

Delimično se usvaja žalba branioca Visara Vehapija u ime okrivljene S.M. izjavljene protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, u meri da se namera okrivljene da pribavi protivpravnu imovinsku korist ne može dokazati van razumne sumnje i da je izrečena dopunska kazna suviše nejasna. Preostali deo žalbe se odbija kao neosnovan i potvrđuje se osuđujuća presuda izrečena okrivljenoj.

Delimično se usvaja žalba okrivljene S.S. izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, u meri da se namera okrivljene da pribavi protivpravnu imovinsku korist ne može dokazati van razumne sumnje i da je izrečena dopunska kazna suviše nejasna. Preostali deo žalbe se odbija kao neosnovan i potvrđuje se osuđujuća presuda izrečena okrivljenoj.

Delimično se usvaja žalba okrivljenog T.M. izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, u meri da se namera okrivljenog da pribavi protivpravnu imovinsku korist ne može dokazati van razumne sumnje i da je izrečena dopunska kazna suviše nejasna. Preostali deo žalbe se odbija kao neosnovan i potvrđuje se osuđujuća presuda izrečena okrivljenom.

Delimično se usvaja žalba branioca Muse Dragushe u ime okrivljene H.B. izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, u meri da je izrečena dopunska kazna suviše nejasna. Preostali deo žalbe se odbija kao neosnovan i potvrđuje se osuđujuća presuda izrečena okrivljenoj.

Usvaja se žalba okrivljenih E.A. i F.B. izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, u meri da se okrivljeni E.A. i F.B. oslobađaju optužbi iz tačke 1 optužnice, konkretno donošenja protivpravnih sudskih odluka.

Usvaja se žalba branioca Shefkija Syle u ime okrivljenog R.R. izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, u meri da se okrivljeni R.R. oslobađa optužbi iz tačke 1 optužnice, konkretno donošenje protivpravne sudske odluke.

Usvaja se žalba branioca Tahira Rrecaja u ime okrivljenog N.U. izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, u meri da se okrivljeni N.U. oslobađa optužbi iz tačke 3 optužnice, konkretno podstrekivanje drugog lica da donese protivpravnu sudsku odluku, koje je Osnovni sud prekvalifikovao u donošenje protivpravne sudske odluke u saizvršilaštvu.

Usvaja se žalba branioca Qerima Metaja u ime okrivljenog G.G. izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, u meri da se okrivljeni G.G. oslobađa optužbi iz tačke 2 optužnice, konkretno pomaganje u donošenju protivpravnih sudskih odluka, koje je Osnovni sud prekvalifikovao u falsifikovanje isprava.

Delimično se usvaja žalba kancelarije Specijalnog tužilaštva Republike Kosovo izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, u meri da je izrečena dopunska kazna suviše nejasna. Preostali deo žalbe je odbijen kao neosnovan.

Presuda Osnovnog suda u Prizrenu K.br. 272/13, od 9. septembra 2014, se preinačuje kako sledi:

U pogledu oslobađajuće presude za okrivljena lica: N.U., E.A., F.B., R.R. i G.G.

Shodno članu 364. stav 3. ZKP, okrivljeni N.U. se oslobađa optužbi iz tačke 3, podstrekivanje drugog lica na donošenje protivpravne sudske odluke, zbog toga što nije dokazano van razumne sumnje da je okrivljeni izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret.

Shodno članu 364. stav 3. ZKP, okrivljeni E.A., F.B. i R.R. se oslobađaju optužbi iz tačke 1, donošenje protivpravnih sudskih odluka, zbog toga što nije dokazano van razumne sumnje da su okrivljeni izvršili krivično delo koje im se stavlja na teret.

Shodno članu 364. stav 3. ZKP, okrivljeni G.G. se oslobađa optužbi iz tačke 2, pomaganje u donošenju protivpravnih sudskih odluka, zbog toga što nije dokazano van razumne sumnje da je okrivljeni izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret.

U pogledu osuđujuće presude za okrivljena lica: O.J., S.M., S.S. i T.M..

Okrivljeni O.J., S.M., S.S. i T.M. su izvršili krivično delo donošenje protivpravne sudske odluke sa namerom da nanese štetu drugom licu.

U pogledu dopunske kazne za okrivljena lica: O.J., S.M., S.S., T.M. i H.B.

Shodno članu 57. stav 1. i 2. PKZK, okrivljenim licima O.J., S.M., S.S., T.M. i H.B. se zabranjuje obavljanje sudskog profesije, delatnosti ili dužnosti na period od 2 (dve) godine, počevši od dana pravosnažnosti presude.

Potvrđuje se ostatak osporene presude.

OBRAZLOŽENJE

I. RELEVANTNI ISTORIJAT POSTUPKA

STRK je 27. jula 2012. godine podnelo optužnicu PPS 253/09 od 19. jula 2012.

Ročišta za potvrđivanje optužnice su održana 30. avgusta 2012, 24. septembra 2012, 18. oktobra 2012. i 2. novembra 2012. Dana 24. septembra 2012. godine okrivljeni F.B. i T.M. su izdvojeni iz ovih postupaka. Međutim, postupak u vezi sa T.M. je ponovo spojen 18. oktobra 2012.

Optužnica je odbačena shodno rešenju koje je doneo sudija za prethodni postupak od 27. decembra 2012. Time je prekinut postupak protiv svih okrivljenih (izuzev izdvojene strane F.B.).

Specijalni tužilac je izjavio žalbu na rešenje o odbacivanju optužnice. U rešenju od 17. aprila 2013, Apelacioni sud je delimično usvojio žalbu specijalnog tužioca i odlučio da optužnica ostane na snazi, ali u izmenjenom obliku. Odbačena je optužnica za sve okrivljene u delu koji se odnosio na pravnu kvalifikaciju zloupotreba službenog položaja.

Dana 22. avgusta 2013. tadašnji predsednik veća, po zahtevu specijalnog tužioca, je ponovo spojio predmet okrivljenog F.B. sa ostalih 9 okrivljenih optuženim po optužnici PPS. 253/09. Optužnica protiv njega je potvrđena rešenjem predsednika veća od 5. decembra 2013, a koje je potvrđeno od strane Apelacionog suda.

Izmenjena optužnica je podneta 22. januara 2014. godine.

Ročišta glavnog pretresa su održana 21. i 23. januara 2014, 5, 18, 20, 24, 25, 26. februara 2014, 12. marta 2014, 7. aprila 2014, 19. maja 2014, 18. i 20. juna 2014, 29, 30. i 31. jula 2014, 3. i 4. septembra 2014.

Dispozitiv osporene presude je objavljen 9. septembra 2014.

Pismeni otpravak presude je STRK-u uručen dana 15. decembra 2014. Kancelarija SPRK je 24. decembra 2014. godine izjavila žalbu na presudu.

Pismeni otpravak presude je okrivljenom N.U. uručen dana 17. decembra 2014. godine kao i njegovom braniocu Tahiru Rrecaju dana 15. decembra 2014. Okrivljeni je, preko svog branioca, 30. decembra 2014. godine podneo žalbu na presudu.

Pismeni otpravak presude je okrivljenoj O.J. uručen 23. januara 2015. godine, a njenom braniocu Živojinu Jokanoviću dana 16. decembra 2014. Branilac Živojin Jokanović je, u ime okrivljene, dana 30. decembra 2014. godine podneo žalbu na presudu. Sama okrivljena je 30. decembra 2014. godine takođe podnela žalbu na presudu.

Pismeni otpravak presude je okrivljenoj S.M. uručen 18. decembra 2014. godine, a njenom braniocu Visaru Vehapiju 15. decembra 2014. Okrivljena je, preko svog branioca, dana 29. decembra 2014. godine podnela žalbu na presudu.

Pismeni otpravak presude je okrivljenoj S.S. uručen 17. decembra 2014. Okrivljena je 24. decembra 2014. godine podnela žalbu na presudu.

Pismeni otpravak presude je okrivljenom T.M. uručen 17. decembra 2014. okrivljeni je 5. januara 2015. godine podneo žalbu na presudu.

Pismeni otpravak presude je okrivljenom F.B. uručen 17. decembra 2014. godine, a okrivljenom E.A. 19. decembra 2014. Okrivljeni E.A. i F.B. su 5. januara 2015. podneli žalbu na presudu.

Pismeni otpravak presude je okrivljenom R.R. uručen 17. decembra 2014. godine, a njegovom braniocu Shefkiju Sylaju 18. decembra 2014. Okrivljeni je, preko svog branioca, dana 5. januara 2015. godine podneo žalbu na presudu.

Pismeni otpravak presude je okrivljenoj H.B. uručen 18. decembra 2014. godine, a njenom braniocu Musi Dragushi dana 15. decembra 2014. Okrivljena je, preko svog branioca, dana 26. decembra 2014. podnela žalbu na presudu.

Pismeni otpravak presude je okrivljenom G.G. uručen 17. decembra 2014. godine, a njegovom braniocu Qerimu Metaju dana 15. decembra 2014. Okrivljeni je, preko svog branioca, dana 5. januara 2015. godine podneo žalbu na presudu.

Branilac Visar Vehapi u ime okrivljene S.M., okrivljena S.S. i okrivljeni G.G., su podneli odgovore na žalbu tužilaštva.

Tužilaštvo nije podnelo odgovor na žalbu.

Predmet je 30. marta 2015. godine prosleđen Apelacionom sudu na odlučivanje po žalbi.

Apelacioni državni tužilac je 7. jula 2015. godine podneo predlog.

Sednica veća Apelacionog suda je održana 30. i 31. marta 2016. godine u prisustvu okrivljenih N.U., O.J., E.A., S.S., R.R., T.M., H.B. i G.G., branilaca Tahir Rrecaj (bio prisutan samo 30. marta 2016. godine), Živojin Jokanović, Visar Vehapi (bio prisutan samo 30. marta 2016. godine), Musa Dragusha i Qerim Metaj, predstavnik oštećene strane A.H. i apelacioni državni tužilac Lars Agren.

Veće je razmatralo i održalo glasanje 5. aprila 2016.

II. PRELIMINARNA PITANJA

A. Važeći zakon u predmetu

a. Procesno pravo

Dana 1. januara 2013. godine na snagu je stupilo novo procesno pravo na Kosovu – Zakon o krivičnom postupku, zakon br. 04/L-123. Ovaj Zakon je van snage stavio Privremeni Zakon o krivičnom postupku Kosova. Član 541. važećeg Zakona o krivičnom postupku propisuje da krivični postupci u kojima je optužnica podignuta ali nije potvrđena pre stupanja na snagu ovog zakonika, neće se potvrđivati prema odredbama zakonika koji je bio na snazi u vreme podizanja optužnice, nego će se procesirati prema odredbama ovog zakonika. Optužnica u ovom predmetu je potvrđena nakon što je sadašnji zakonik stupio na snagu. Kako je to Osnovni sud ispravno ustanovio, primenjivo procesno pravo je prema tome trenutno važeći Zakon o krivičnom postupku. Apelacioni sud u skladu sa tim sprovodi postupak shodno važećem Zakonu o krivičnom postupku.

b. Materijalno pravo

U skladu sa članom 3. stav 1. važećeg Krivičnog zakonika, Zakon 04/L-082 iz 2012. (koji je na snagu stupio 1. januara 2013. godine) zakon koji je bio na snazi u vreme izvršenja krivičnog dela treba primeniti na izvršioca. Shodno stavu 2. napred pomenutog člana, u slučaju izmene u zakonu koji se odnosi na konkretan predmet pre pravosnažnosti odluke, primeniće se zakon koji je najpovoljniji po izvršioca. S obzirom na navedeno, Osnovni sud je ispravno primenio prethodni krivični zakonik, Privremeni krivični zakonik Republike Kosovo, pa će prema tome i Veće primeniti ovu verziju krivičnog zakonika.

B. Nadležnost

Veće je razmotrilo svoju nadležnost i pošto nije bilo formalnih prigovora od strane stranaka, Veće će biti zadovoljeno sledećim. U skladu sa Zakonom o sudovima i Zakonom o nadležnostima, odabiru i dodeli predmeta sudijama i tužiocima EULEX-a na Kosovu - Zakon br.

03/L-053 sa izmenama i dopunama Zakona br. 04/L-273 i razjašnjeno putem Sporazuma između Sefa EULEX Misije na Kosovu i Sudskog saveta Kosova od 18. juna 2014, Veće zaključuje da EULEX ima nadležnost nad predmetom i da Veće ima nadležnost da odlučuje o konkretnom predmetu u sastavu od jednog lokalnog sudije i dvoje sudija EULEX-a.

C. Prihvatljivost žalbi

Sve žalbe su prihvatljive. Žalbe su podnete od strane ovlašćenih lica i sadrže sve ostale relevantne informacije shodno članu 382. ZKP. Sve žalbe su podnete u ostavljenom roku od 15 dana, shodno članu 380. stav (1) ZKP.

III. PODNESCI STRANAKA

A. Žalba STRK

Kancelarija STRK je 24. decembra 2014. godine podnela žalbu Osnovnom sudu i zatražila od Apelacionog suda da poništi osporenu presudu u delovima kako sledi:

Preispitati kazne izrečene svakom od okrivljenih i da im se izreknu zatvorske kazne (član 383. stav 1. pod-stav 1.4, i član 387. stav 1. ZKP);

Da se utvrdi da je oslobađanje G.G. povodom optužbi za krivično delo pomaganje u donošenju protivpravnih sudskih odluka, iz člana 346. i 25. KZK, bilo pogrešno i nekompletno utvrđeno činjenično stanje i da se donese odluka da su optužbe po toj tački protiv okrivljenog dokazane i da se presudi da je materijal (pokriveno) koji je tokom glavnog pretresa proglašen neprihvatljivim, prihvatljiv protiv okrivljenog G.G. (član 383. stav 1. pod-stav 1.3 i član 386. stav 1. ZKP);

Da se presudi da je utvrđivanje krivice okrivljenog G.G. za krivično delo falsifikovanje isprava, iz člana 332. KZK, bilo kršenje krivičnog zakona (član 383. stav 1. pod-stav 1.2 i član 385. stav 1.3 ZKP).

Što se tiče odluke o krivičnim sankcijama i dopunskim kaznama, STRK tvrdi sledeće. Osnovni sud nije ispravno utvrdio kazne niti sudski ukor, imajući u vidu sve relevantne okolnosti. Izrečene kazne su previše blage i ne odražavaju na odgovarajući način težinu kažnjivog ponašanja, kao i otežavajuće i olakšavajuće okolnosti.

Navodi se da su okrivljeni koji su na teži način bili umešani u ponavljanju dela trebali biti osuđeni na neposredne zatvorske kazne koje bi bile dovoljno duge kako bi se počinioci kaznili, kako bi se dalo obeležje ozbiljnosti prestupa okrivljenih tako visokog profila i koje bi služile kao mera odvraćanja za sve potencijalne buduće počinioce koji bi mogli biti spremni da deluju na sličan način.

Što se tiče utvrđivanja činjeničnog stanja, STRK tvrdi da je Osnovni sud načinio niz odluka koje su pogrešne i nepotpune vezano za okrivljenog G.G.. Postoje brojni dokazi da je okrivljeni G.G. imao zločinačku nameru da izvrši krivično delo pomaganja u donošenju protivpravnih sudskih odluka iz člana 346. i 25. KZK-a.

Pored toga, STRK navodi da je Osnovni sud pogrešno proglasio neprihvatljivim dokaz izveden na glavnom pretresu u vezi sa tajnim razgovorom od 20. septembra 2013. godine između G.G. i K.U..

U vezi sa krivičnim delom falsifikovanje isprava, STRK navodi da je već nastupila zastarelost za krivično gonjenje tog krivičnog dela shodno članu 90. stav 1. i 6. KZK-a.

B. Žalba branioca Tahira Rrecaja u ime okrivljenog N.U.

Branilac Tahir Rrecaj je u ime okrivljenog N.U. podneo žalbu 30. decembra 2014. godine po sledećim osnovama:

Bitne povrede odredaba krivičnog postupka (član 381. stav 1. pod-stav 1.11, u vezi sa članom 370. stav 6. i 7. i stav 2. pod-stav 1. i 2. ZKP);
Povrede krivičnog zakonika (član 385. stav 1. pod-stav 1. ZKP);
Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje (član 386. stav 2. i 3. ZKP).

Branilac je Apelacionom sudu predložio da usvoji žalbu kao osnovanu i da preinači osporenu presudu u meri da se okrivljeni N.U. oslobodi svih optužbi ili da se osporena presuda poništi i da se predmet vrati Osnovnom sudu na ponovno odlučivanje.

Branilac tvrdi da je Osnovni sud prekršio prava okrivljenog na suđenje u razumnom vremenskom roku što to predstavlja kršenje člana 369. stav 1. u vezi sa članom 185. stav 2. ZKP kao i kršenje prava na pravično i nepristrasno suđenje u razumnom roku koje garantuje član 5. stav 1. ZKP i član 6.1 ESLJP i član 31. stav 2. Ustava Republike Kosovo. Osporena presuda je objavljena 9. septembra 2014. godine dok je pismeni otpravak presude braniocu uručen 15. decembra 2014, više od 3 (tri) meseca nakon njene objave.

Odbrana dalje navodi da je dispozitiv osporene presude nerazumljiv i protivrečan u vezi sa sadržajem i obrazloženjem presude. Nije dato jasno obrazloženje u pogledu odlučujućih činjenica, dok su razlozi koji su dati nejasni i kontradiktorni. Povodom odlučujućih činjenica postoje takođe protivrečnosti između obrazloženja, spisa predmeta i zapisnika sa izjava datim u postupku kao i samih zapisnika.

Takođe, u obrazloženju presude nisu na odgovarajući način rešena pitanja koja je odbrana iznela tokom davanja završnih reči. Osnovni sud nije precizno ocenio kontradiktorne dokaze i nije dao jasne razloge povodom ocenjivanja dokaza.

Dalje, odbrana tvrdi da okrivljeni ima ustavno pravo na donošenje opravdane odluke na koherentan način. Odbrana takođe tvrdi da ni dispozitiv ni obrazloženje presude nisu opisali koje je inkriminišuće radnje preduzeo okrivljeni tako da se može smatrati saizvršiocem.

Pored toga, pošto okrivljeni nije bio kvalifikovan kao sudija, sudija porotnik ili maloletnički sudija, što jeste element člana 346. KZK, ne može biti osuđen pod članom 346. KZK.

Takođe, osnovni sud nije uspeo da ustanovi koja je bila materijalna korist i na koji način je ona trebala biti pribavljena.

Štaviše, okrivljeni uopšte nije bio umešan u bilo koje krivično delo koje uključuje DP PIK "Kosovo Export" i KPA.

Osnovni sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje. Sama činjenica da je okrivljeni dodeljivao određene predmete ne predstavlja nameru da se izvrši krivično delo. On je samo postupao onako kako je i trebao u svojstvu predsednika Opštinskog suda u Prištini. Što se tiče srpskih predmeta, ti predmeti su se jednostavno dodeljivali srpskim sudijama kako bi se izbegli logistički problemi sa prevodiocima. Što se tiče ostalih predmeta, oni su nekada dodeljivani uzimajući u obzir zaostale predmete i preopterećenost određenih sudija. Ipak, sve dodele predmeta su bile u potpunosti u skladu sa procedurama sudskog sistema.

Obrana tvrdi da je Osnovni sud *prima facie* selektivno i delimično ocenio dokaze, uzimajući u obzir samo inkriminišuće dokaze i na taj način prekršio pravo jednakosti stranaka u postupku.

Pored toga, odbrana tvrdi da je okrivljeni konstantno poštovao nezavisnost svih sudija i njihovo donošenje odluka. Okrivljeni prema tome nije imao učešća ni u jednoj od presuda koje su donosile druge sudije a takođe nije mogao da im govori šta da odlučuju. Sve sudije su bile upoznate sa Uredbom UNMIK-a 2002/12 i 2002/13 pa prema tome okrivljeni ne snosi odgovornost za bilo kakvo moguće pogrešno tumačenje ovih propisa od strane drugih sudija.

Obrana tvrdi da Osnovni sud nije ocenio nekoliko pisama KPA koja potvrđuju nevinost okrivljenog.

Obrana tvrdi da je Osnovni sud selektivno i pogrešno ocenio određene izjave svedoka na štetu okrivljenog.

U vezi sa ispravkom presude P.br. 2333/05 od 15. maja 2007, odbrana navodi da je ovo bila puka tehnička ispravka a ne značajna izmena zbog odsutnosti sudije. Takve ispravke se događaju veoma često i ne predstavljaju kršenje zakona.

Obrana tvrdi da se kršenje pravnih odredbi povodom nadležnosti suda ne može smatrati elementom krivičnog dela, jer se to kršenje može ispraviti putem pravnih lekova.

Čak i u slučaju da je okrivljeni prekršio određeni postupak dodeljivanja predmeta u rad, to bi samo bilo pitanje disciplinskih mera i zasigurno ne može da predstavlja krivično delo. Pored toga, SSK je redovno vršio pregled rada sudija i nikada ni jedna povreda nije pronađena. Čak ni Disciplinska inspekcija nije našla nikakve povrede.

Dopuna

Dana 24. decembra 2015. godine, odbrana je podnela dopunu žalbe sa novim dokazima.

Okrivljeni je podneo primer Rešenja o dodeljivanju dužnosti i zadataka sudijama i pomoćnom osoblju Suda, AGJ. br. 50/2005 od 31. januara 2005. godine i Odgovor Osnovnog suda u Prištini, GJA br. 1040/15 od 15. decembra 2005. godine zajedno sa 2 tabele o dodeljivanju predmeta u rad sudijama u građanskim parnicama u 2003. godini. Time se pokazuje da je postupak u vezi

načina dodeljivanja predmeta u rad od strane predsednika Opštinskog suda u Prištini, okrivljenog N.U., bio u skladu sa Odlukom kolegijuma sudija tog suda.

C. Žalba branioca Živojina Jokanovića za okrivljenu O.J.

Branilac Živojin Jokanović je u ime okrivljene O.J. izjavio žalbu 30. decembra 2014. godine Osnovnom sudu u Prištini, zbog:

- Bitne povrede odredaba krivičnog postupka (član 384. ZKP-a);
- Povrede krivičnog zakona (član 385. ZKP-a);
- Pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 386. ZKP-a);
- Odluke o krivičnoj sankciji, dopunska kazna (član 387. ZKP-a).

Obrana predlaže Apelacionom sudu da usvoji žalbu kao osnovanu i preinači pobijenu presudu tako da O.J. bude oslobođena svih optužbi ili da poništi pobijenu presudu i predmet vrati Osnovnom sudu na ponovno suđenje.

Obrana tvrdi da je izreka presude nejasana, protivurečna obrazloženju i činjeničnom stanju, te i da ne sadrži dovoljno obrazloženje o odlučujućim činjenicama. Šta više, obrazloženje presude je protivurečno a dokazi su pogrešno procenjeni. Osnovni sud je doneo pogrešne zaključke na osnovu neprihvatljivih dokaza. Opseg načinjene štete i opseg materijalne koristi takođe nisu objašnjeni ni jednim od dokaza, niti su isti potkrepljeni.

Štaviše pobijena presuda je nejasna, pošto je okrivljeni N.U. osuđen za saizvršilaštvo, dok, ipak, O.J. nije osuđena za saizvršilaštvo.

Osim toga, odbrana tvrdi da je gonjenje okrivljenog u celini otežava nepristrasnost i nezavisnost sudija.

Osnovni sud nije propisno procenio sve dokaze, štaviše isti je pogrešno naznačio osuđujuće dokaze, a u celini ne postoje dovoljno dokaza čime be se dokazalo da je okrivljeni kriv van razumne sumnje. Obrana takođe tvrdi da radnje koje je izvršio okrivljeni ne predstavljaju krivično delo. Okrivljeni nije doneo nezakonite sudske odluke, niti je dokazano da je postojala namera za sticanje materijalne koristi. Takođe, nije izveden ni jedan dokaz da je načinjena bilo kakva šteta kao rezultat dodele zemljišta. Osim toga, odbrana tvrdi da je izdvajanje okrivljenih u ovom predmetu proizvoljno, pošto su i ostale sudije učinile istu stvar, ali nijedan od njih nije gonjen.

Obrana tvrdi da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Iskazi svedoka potvrđuju stav okrivljenog da se nije bilo nikakve bespravne radnje, te i u slučaju dodeljivanja predmeta u rad kada su stranke bile osobe srpske nacionalnosti.

Takođe je jasno iz člana 14. UNMIK Uredbe br. 2000/59 da je svaki oblik korišćenja zemljišta koje je oduzeto od vlasnika istih nakon stupanja na snagu uredbe ništavan.

Što se tiče odluke o kazni, odbrana tvrdi da se ne može izreći nikakva kazna pošto je okrivljena nevinna. Osim toga, dopunska kazna zabrane obavljanja profesije, aktivnosti ili dužnosti je suviše uopštena i neodređena.

D. Žalba okrivljene O.J.

Okrivljena O.J. je izjavila žalbu 30. decembra 2014. godine Osnovnom sudu u Prištini, zbog:

Bitne povrede odredaba krivičnog postupka;
Pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja;
Odluke o krivičnoj sankciji.

Okrivljena O.J. predlaže Apelacionom sudu da usvoji žalbu kao osnovanu i preinači pobijenu presudu tako da okrivljena bude oslobođena svih optužbi ili da poništi pobijenu presudu i predmet vrati Osnovnom sudu na ponovno suđenje.

Okrivljena tvrdi da je nastavkom i okončanjem suđenja u odsustvu okrivljenog F.B. i samim saopštenjem presude, te i uzimanjem izjava od okrivljenog N.U., predsednik pretresnog veća povredio odredbe krivičnog postupka.

Osim toga, okrivljena tvrdi da ne postoji direktan dokaz za bilo koji element krivičnog dela donošenje nezakonite sudske odluke. Presuda Osnovnog suda je neopravdana i nezakonita, jer je nelogična i protivurečna, te i zasnovana na pretpostavkama, a ne na dokazima. Osnovni sud u pobijenoj presudi čak navodi da ne postoje direktni dokazi. Štaviše, Osnovni sud je namerno zanemario sve oslobađajuće dokaze.

Okrivljena takođe tvrdi da je propisno primenila UNMIK Uredbu br. 2002/13 i da je u svim svojim predmetima zakon primenila na isti način.

E. Žalba okrivljenih E.A. i F.B.

Okrivljeni E.A. i F.B. su izjavili žalbu 5. januara 2015. godine Osnovnom sudu u Prištini, zbog:

Bitne povrede odredaba krivičnog postupka;
Pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja;
Povrede krivičnog zakonika Kosova.

Okrivljeni predlažu Apelacionom sudu da preinači pobijenu presudu tako da se okrivljeni oslobode svih optužbi ili da poništi pobijenu presudu i predmet vrati Osnovnom sudu na ponovno suđenje.

Okrivljeni tvrde da je nastavkom i okončanjem suđenja u odsustvu okrivljenog F.B., predsednik pretresnog veća povredio odredbe krivičnog postupka.

Osim toga, okrivljeni tvrde da izreka presude prevazilazi optužnicu, time što određene dokazane činjenice u izreci presude nisu bile obuhvaćene optužnicom.

Pobijena presuda nema jasno i potpuno obrazloženje u vezi odlučnih činjenica za utvrđivanje krivičnog dela i krivične odgovornosti za krivično delo. Dalje, dato obrazloženje je protivurečno drugim izvedenim dokazima u spisu predmeta.

Ne postoje direktni dokazi da je stečena materijalna korist, a presuda čak navodi da nema direktnih dokaza da su okrivljeni namerno doneli nezakonitu odluku. Štaviše, dokazi nastali sticajem okolnosti zasnivaju se na pretpostavkama i pogrešno protumačenim dokazima.

Osim toga, Osnovni sud je zasnovao svoje obrazloženje na nedokazanim pretpostavkama u vezi sporne sudske odluke.

Što se tiče utvrđivanja činjeničnog stanja, okrivljeni tvrde da ne postoje direktni ili posredni dokazi koji potvrđuju postojanje krivičnog dela izvršenog od strane okrivljenih. Ne postoji ni jedan dokaz koji potvrđuje bitne elemente. Niti postoje dokazi da je bilo kakva materijalna korist stečena donošenjem sudskih odluka, ili pak da je učinjena bilo kakva usluga. Takođe nisu dokazane štetne posledice kao rezultat donetih sudskih odluka.

Osim toga, donete sudske odluke su postale pravosnažne i KPA žalbe su odbijene.

Što se tiče povrede krivičnog zakona, okrivljeni tvrde da nije dokazana namera okrivljenih za sticanje materijalne koristi i zbog toga nije mogla da se donese osuđujuća presuda. Niti je dokazano da je neko pričinio štetu ili da je neko bilo kome učinio uslugu.

Osim toga, okrivljeni, kao sudije uživaju imunitet od krivičnog gonjenja, shodno Ustavu Republike Kosovom, za donete sudske odluke.

Okrivljeni takođe tvrde da su propisi, predmet primene, bili nerazumljivi. S obzirom na zbunjujuću pravnu situaciju, sa tri vrste zakonodavstva u primeni, i nedostatka adekvatne obuke, potpuno je razumljivo da su čak i najbolje sudije nenamerno napravile greške u vezi sa tumačenjem i sprovođenjem mnogih propisa.

Osim toga, okrivljeni nisu pogrešno primenili odredbe Zakona o obligacionim odnosima. Uz žalbu su podneli Rešenje PKVS-a SCA-08-0035 od 28.06.2013.

F. Žalba branioca Visara Vehapija za okrivljenu S.M.

Branilac Visar Vehapi je u ime okrivljene S.M. izjavio žalbu 29. decembra 2014. godine Osnovnom sudu Prištini, zbog:

Bitne povrede odredaba krivičnog postupka (član 384. ZKP-a);

Povrede krivičnog zakona (član 346. ZKP-a);

Pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 386. ZKP-a);

Odbrana predlaže Apelacionom sudu da usvoji žalbu kao osnovanu i preinači pobijenu presudu tako da se okrivljena S.M. oslobodi svih optužbi ili da poništi pobijenu presudu i predmet vrati Osnovnom sudu na ponovno suđenje.

Obrana tvrdi da je izreka presude nejasna, u suprotnosti sa obrazloženjem i činjeničnim stanjem i da ne sadrži dovoljno dokaza o odlučujućim činjenicama. Takođe, obrazloženje presude je protivurečno i dokazi su pogrešno ocenjeni.

Osim toga, pobijena presuda je nejasna, s obzirom da je okrivljeni N.U. osuđen za saizvršilaštvo, dok, međutim, okrivljena S.M. nije osuđena za saizvršilaštvo.

Suprotno izreci presude, okrivljeni je radio samo na jednom predmetu koji se odnosio na DP PIK Kosovo-Export, a ne dva, kao što je pogrešno utvrđeno od strane Osnovnog suda.

Osim toga, Osnovni sud je pogrešno protumačio Zakon o obligacionim odnosima (ZOO) i okrivljeni nije postupio suprotno ZOO.

Ne postoje direktni dokazi da je stečena materijalna korist, i to se čak navodi u presudi. Osim toga, dokazi nastali sticajem okolnosti zasnovani su na lažnim pretpostavkama a to je u potpunosti nedovoljno.

Nastavkom i okončanjem suđenja u odsustvu okrivljenog F.B., predsednik pretresnog veća je povredio odredbe krivičnog postupka.

Osim toga, dopunska kazna zabrane obavljanja profesije, aktivnosti ili dužnosti je suviše uopštena i neodređena.

Što se tiče povrede krivičnog zakona, obrana tvrdi da Osnovni sud ni jednim dokazom nije mogao da utvrdi da u radnjama okrivljenog postoje elementi krivičnog dela. Nisu ispunjeni objektivni i subjektivni kriterijumi za utvrđivanje krivičnog dela, stoga je okrivljeni nepravredno osuđen.

Osim toga, optuženi, kao sudije, imaju pravo na imunitet od krivičnog gonjenja, na osnovu Ustava Republike Kosovo, za donete sudske odluke.

Što se tiče činjeničnog stanja, obrana tvrdi da, s obzirom na zbujujuću pravnu situaciju, sa tri vrste zakona koji se primenjuju, tumačenje optuženog i sprovođenje mnogih propisa je urađeno najbolje moguće sa njegove strane. Osnovni sud je tumačio propise UNMIK-a i doneo sudske odluke pogrešno u osporenoj presudi.

Ne postoje dokazi da je bilo materijalne koristi od donetih sudskih odluka. Bilo koji štetni efekti sudskih odluka takođe nisu dokazani. Takođe, nema dokaza da je optuženi postupao sa umišljajem da donese nezakonitu sudsku odluku.

Pored toga, donete sudske odluke optuženog i dalje treba da budu razmotrene od strane Specijalne komore Vrhovnog suda Kosova i u isključivoj je nadležnosti ovog suda da razmatra sudske odluke koje je doneo optuženi.

G. Žalba optužene S.S.

Optužena S.S. je izjavila žalbu dana 24. decembra 2014. Osnovnom sudu u Prištini zbog:

značajne povrede odredbi krivičnog postupka;
pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja;
povrede krivičnog zakona;
pogrešne odluke o kazni.

Optužena S.S. je zatražila od Apelacionog suda da usvoji žalbu kao osnovanu i da preinači osporenu presudu tako da optužena bude oslobođena svih optužbi ili da poništi osporenu presudu i da pošalje predmet na Osnovni sud na ponovno suđenje.

Optužena tvrdi da, kao sudija, ima pravo na imunitet od krivičnog gonjenja, na osnovu Ustava Republike Kosovo, za donete sudske odluke.

Optužena dalje tvrdi da je dispozitiv osporene presude nejasan i nerazumljiv. Ne postoji specifikacija o tome kako je krivično delo počinjeno. Nema pomena o tome kome je zemljište dato i ko je oštećen donetim odlukama. Osim toga, nije dokazano da je optužena stekla imovinsku korist, niti je precizirano da su drugi imali koristi od sudskih odluka koje je donela optužena.

Što se tiče povrede krivičnog postupka, optužena tvrdi da ona nije potpisala rešenje o izmeni inicijalnog rešenja. To je bio optuženi N.U., koji je doneo tu odluku. Optužena se, stoga, ne može smatrati odgovornom za to rešenje.

Čak i ako je optužena pogrešila prilikom donošenja sudskih odluka, na višestepenom je sudu da obezbedi smernice i ispravi sve eventualne greške. Odluka svakako nije predmet krivičnog postupka.

Optužena dalje tvrdi da ne postoji posebno obrazloženje u osporenoj presudi u vezi sa delima optužene, već samo za dela optuženog N.U..

Što se tiče činjeničnog stanja, optužena tvrdi da nema pomena o tome kome je zemljište dato. Osim toga, optužena nije potpisala rešenje o izmeni inicijalnog rešenja. To je bio optuženi N.U., koji je doneo to rešenje. Optužena se, stoga, ne može smatrati odgovornom za delo N.U.. Isto tako, osporena presuda nije jasna, optuženi N.U. je osuđen za saizvršilaštvo, dok, međutim, optužena S.S. nije osuđena za saizvršilaštvo.

Osim toga, Osnovni sud je pogrešno utvrdio da treba da se primeni ZOO, s obzirom da taj zakon nije bio na snazi u vreme donete sudske odluke, stari Zakon o obligacionim odnosima je bio na snazi.

Doneta odluka je bila samo deklarativne prirode i nije izazvala nikakvu štetu. Donetu odluku je dodatno potvrdio i drugostepeni sud.

Što se tiče povrede krivičnog zakona, optužena tvrdi da nema direktnih dokaza da je pribavljena imovinska korist, niti da je nastala neka šteta. Takođe, ne postoje neposredni dokazi da je optužena namerno donela nezakonitu odluku.

Što se tiče kazne, optužena pre svega tvrdi da ni jedna kazna ne može da bude izrečena jer nema dokaza da je optužena počinila krivično delo. Osim toga, izrečena kazna za optuženu nije proporcionalna kazni izrečenoj saoptuženima koji su doneli više odluka. Na kraju, dopunska kazna je prestroga.

Ona podnosi isečak iz Zakona o obligacionim odnosima br. 04 / L-077.

Dopuna

Optužena je dana 26. januara 2016. podnela dopunu na žalbu sa novim dokazima.

Optužena je podnela presudu Opštinskog suda u Prizrenu C. br. 101/107 od 4. juna 2008, koja je postala pravosnažna dana 2. marta 2009. To znači da je Opštinski sud u Prizrenu doneo presudu bez upućivanja predmeta Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova, i ova presuda je čak i obavezujuća. Presuda koju je donela optužena nije bila obavezujuća, nego samo deklarativna. Ona podnosi ipresudu u predmetu C. br. 2333/2005.

H. Žalba branioca Shefkija Syle za optuženog R.R.

Branilac Shefki Syla, u ime optuženog R.R., je izjavio žalbu dana 5. januara 2015. Osnovnom sudu u Prištini zbog:

značajne povrede odredbi krivičnog postupka (član 384 ZKP);
pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 386 ZKP);
povrede krivičnog zakona (član 346 ZKP).

Odbrana predlaže Apelacionom sudu da usvoji žalbu kao osnovanu i preinači osporenu presudu tako da optuženi R.R. bude oslobođen svih optužbi ili da poništi osporenu presudu i vrati predmet Osnovnom sudu na ponovno suđenje.

Odbrana tvrdi da je dispozitiv presude nejasan, u suprotnosti sa obrazloženjem i činjeničnim stanjem i ne sadrži dovoljno razloga o odlučujućim činjenicama. Takođe, obrazloženje presude je kontradiktorno i dokazi su pogrešno procenjeni. Osnovni sud je doneo pogrešne zaključke, zasnovane na pretpostavkama. Obim štete i obim materijalne koristi takođe nisu potkrepljeni dokazima.

Kao sudija, optuženi ima pravo na imunitet od krivičnog gonjenja, na osnovu Ustava Republike Kosovo, za donete sudske odluke.

Što se tiče činjeničnog stanja, Osnovni sud je pogrešno protumačio zakon u vezi sa donetim odlukama. Optuženi je ispravno primenio zakon koji je bio na snazi u to vreme i donete odluke su bile zakonite.

Krivični zakon je prekršen zbog presude da je optuženi kriv uprkos činjenici da optuženi nije počinio bilo kakvo krivično delo.

Osim toga, to je na višoj instanci da razmotri i ispravi eventualne greške u donetim odlukama od strane optuženog. Odluke svakako nisu predmet krivičnog postupka.

I. Žalba optuženog T.M.

Optuženi T.M. je izjavio žalbu dana 5. januara 2015. Osnovnom sudu u Prištini zbog:

značajne povrede odredbi krivičnog postupka;
povrede krivičnog zakona;
pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja;
odluke o kazni.

Optuženi T.M. predlaže Apelacionom sudu da usvoji žalbu kao osnovanu i preinači osporenu presudu tako da optuženi bude oslobođen svih optužbi ili da poništi osporenu presudu i vrati predmet Osnovnom sudu na ponovno suđenje.

Optuženi tvrdi da je nastavkom i zaključenjem suđenja bez prisustva optuženog F.B. i izricanjem presude bez ostatka veća i uzimanja izjave okrivljenog N.U., predsednik veća prekršio odredbe krivičnog postupka.

Do povrede krivičnog zakona je došlo kada je Osnovni sud osudio optuženog, uprkos činjenici da ne postoje elementi krivičnog dela u aktivnostima optuženog.

Što se tiče činjeničnog stanja, optuženi tvrdi da je Osnovni sud pogrešno protumačio relevantne zakone. Iako optuženi nije uspeo da se pozove na Zakon o prodaji nepokretnosti, on je delovao u dobroj nameri i nije uradio ništa nezakonito niti sa namerom da za sebe ili druge nezakonito pribavi materijalnu korist ili da nanese štetu bilo kome. Isto tako, jedini sud nadležan da preispita odluke optuženog je Posebna komora Vrhovnog suda, a ne krivični sudovi.

Osim toga, optuženi nije postupio drugačije nego ostale sudije i pomenute presude Osnovnog suda su donete 4 ili više godina nakon odluka optuženog koje su predmet optužnice.

Nema direktnih dokaza da je optuženi postupao sa predumišljajem i presuda čak navodi da nema direktnih dokaza da je optuženi namerno doneo nezakonitu odluku. Dokazi se dalje zasnivaju na pretpostavkama i pogrešno protumačenim dokazima.

Osnovni sud je zanemario činjenicu da se optuženi izjasnio nenadležnim nakon što je Kosovo-eksport stavljen pod direktnu kontrolu Kosovske povereničke agencije.

Na kraju, osuda optuženog se zasniva na javnom mnjenju, a ne na zakonskom osnovu.

J. Žalba branioca Muse Dragusha za optuženu H.B.

Branilac Musa Dragusha, u ime optužene H.B., je izjavio žalbu dana 26. decembra 2014. Osnovnom sudu u Prištini zbog:

značajne povrede odredbi krivičnog postupka;
povrede krivičnog zakona;

pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja;
odluke o kazni.

Obrana predlaže Apelacionom sudu da usvoji žalbu kao osnovanu i da preinači osporenu presudu tako da optužena H.B. bude oslobođena svih optužbi.

Osnovni sud je pogrešno utvrdio da je ugovor o radu optužene kao pravnika zaposlenog u DP PIK "Kosova Ekport" raskinut od strane DP PIK ili KPA, jer ugovor nikada nije raskinut. Osnovni sud je takođe pogrešno utvrdio da DP PIK prestalo da postoji 1997. godine. Osnovni sud je dalje dokazao da je optužena pružila pomoć u ime PIK u vezi sa slučajevima presuda koje su predmet optužnice. Međutim, optužena nije dobila nikakve instrukcije iz PIK u vezi sa posebnim propisima i nadležnostima Posebne komore Vrhovnog suda i zbog toga nije imala potrebna znanja o propisima.

Optužena nije imala nameru da počini krivično delo, jer ni ona nije bila svesna da svojim postupcima može da nanese štetu i ona sigurno nije želela da izazove nezakonite posledice.

Obrana tvrdi da je optužena bila u obavezi da upućuju žalbe Okružnom sudu kao prvostepenom sudu Opštinskom sudu, ali ona nije, međutim, takođe osporava pitanje nadležnosti Opštinskog suda da donese odluku o ovim slučajevima.

Osnovni sud nije u dovoljnoj meri dokazao da je optužena imala nameru da pomogne sudijama u donošenju bilo kakve nezakonite odluke i nije obavestila KPA u vezi sa postupcima koji su u toku protiv PIK.

Što se tiče kazne, obrana tvrdi da je Osnovni sud propustio da uzme u obzir da optužena nije prethodno osuđivana, potiče iz dobre porodice, mora da vodi računa o svom bolesnom suprugu i nezaposlenoj deci i morala je da postupa po naređenjima direktora PIK.

K. Žalba branioca Qerima Metaja za optuženog G.G.

Branilac Qerim Metaj, u ime optuženog G.G., je izjavio žalbu dana 5. januara 2015. Osnovnom sudu u Prištini zbog:

značajne povrede odredbi krivičnog postupka (član 384 ZKP);
pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 386 ZKP);
povrede krivičnog zakona (član 385 ZKP);
odluke o kazni.

Obrana predlaže Apelacionom sudu da usvoji žalbu kao osnovanu i preinači osporenu presudu tako da optuženi G.G. bude oslobođen svih optužbi ili da poništi osporenu presudu i vrati predmet Osnovnom sudu na ponovno suđenje.

Obrana tvrdi da krivično delo za koje je optuženi proglašen krivim nije bilo uključeno u optužnicu i tako je Osnovni sud prekršio odredbe krivičnog postupka kada je osudio optuženog.

Obrana dalje tvrdi da je dispozitiv osporene presude nerazumljiv i u suprotnosti sa sadržajem i obrazloženjem presude.

Ne postoji dovoljno dokaza da se dokaže da je optuženi namerno pomogao sudijama sa eventualnim krivičnim delom i Osnovni sud takođe nije izneo nikakve činjenice u prilog ovoj tvrdnji. Optuženi je oslobođen prvobitne optužbe samo da bi bio pogrešno osuđen za optužbe koje optuženi takođe nije počinio.

Takođe je važno napomenuti da je optuženi bio jedini optuženi advokat, dok je nekoliko drugih advokata takođe zastupalo klijente u tim slučajevima.

Delo koje se optuženom stavlja na teret nije krivično delo i stoga presuda da je kriv je nezakonita i kazna ne može biti određena.

Dopuna

Obrana je dana 31. decembra 2015. podnela dopunu na žalbu sa novim dokazima.

Obrana je podnela sledeća rešenja Posebne komore Vrhovnog suda: AC - I - 13-0120 od 6. jula 2015, AC - I - 13-0124 - A001 i A0002 od 15. jula 2015. i AC - I - 13-0126 - A001 od 15. jula 2015. To znači da je ovaj predmet i dalje u parničnom postupku i da nema pravosnažne presude kojom bi mogla biti prouzrokovana neka šteta.

To znači da je Opštinski sud u Prizrenu doneo presudu bez upućivanja predmeta Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova, dok je ova presuda i obavezujuća. Presuda doneta od strane optuženog, međutim, nije obavezujuća, nego samo deklarativna.

L. Odgovori na žalbe

Branilac Visar Vehapi za optuženu S.M.

U odgovoru na žalbu koju je izjavilo STRK, obrana navodi da ne postoji osnovana sumnja da je počinjeno krivično delo. Obrana ostaje pri svojoj žalbi.

Optužena S.S.

U odgovoru na žalbu koju je izjavilo STRK, optužena navodi da ne razume šta STRK podrazumeva pod izrazom “izmeniti osporenu presudu” i da krivični zakon ne predviđa kaznu “neposrednog zatvora”.

Optuženi G.G.

U odgovoru na žalbu koju je izjavilo STRK, optuženi navodi da ga je Osnovni sud pravično oslobodio optužbi za krivično delo pomaganja pri donošenju nezakonitih odluka, ali je pogrešio kada ga je proglasio krivim za krivično delo falsifikovanja zvaničnih dokumenata, s obzirom da optuženi nije bio optužen za to. Pored toga, to krivično delo je zastarelo. Takođe, nema dovoljno dokaza za bilo kakvo saizvršilaštvo.

M. Predlog apelacionog tužioca

Apelacioni tužilac je dana 7. jula 2015. podneo predlog Apelacionom sudu da usvoji žalbu STRK i da odbije žalbe branilaca.

Apelacioni tužilac je detaljno govorio o žalbama i odgovorima STRK i branioca i optuženih. Ukratko, apelacioni tužilac smatra da je većina stvari iz žalbi branilaca i optuženih neosnovana. Međutim, što se tiče dopunskih kazni, apelacioni tužilac predlaže Apelacionom sudu da proceni da li su dopunske kazne pravilno izrečene na dovoljno određen način.

NALAZI VEĆA

A. Teška povreda odredbi krivičnog postupka

a. Odsustvo optuženog F.B.

Odbrana tvrdi da je došlo do teške povrede odredbi krivičnog postupka kada je predsednik prvostepenog veća nastavio rad 3. septembra 2014, iako je optuženi F.B. već morao da napusti ročište zbog zdravstvenih problema i nije mogao da se vrati.

Žalba se po ovom osnovu odbija kao neosnovana.

Iz zapisnika sa ročišta od 3. septembra 2014. godine, ne može da se zaključi da je optuženi F.B. napustio sudnicu tokom ročišta. Prema tome, navod odbrane je neosnovan.

b. Dispozitiv

Odbrana tvrdi da je dispozitiv presude nerazumljiv i u suprotnosti sa samim sobom, kao i sa dokazima u spisu predmeta.

Žalba se po ovom osnovu odbija kao neosnovana.

Dispozitiv je jasan, logičan i nije u suprotnosti sa samim sobom niti sa obrazloženjem. Dispozitiv pruža koherentan i sveobuhvatan opis odlučujućih činjenica i sadrži sve potrebne podatke propisane članom 370, stav 3 i 4, ZKP, u vezi sa članom 365 ZKP. Dispozitiv je u potpunosti u skladu sa obrazloženjem osporene presude i odražava nalaze koji su u njemu razrađeni. Osnovni sud je predočio osnov za svaku pojedinačnu tačku svoje odluke, u skladu sa članom 370, stav 6 ZKP. Dispozitiv koji se čita zajedno sa detaljnim obrazloženjem osporene presude pruža sveobuhvatnu ocenu dokaza i činjenica koje Osnovni sud smatra dokazanim i nedokazanim. U skladu sa članom 370, stav 7 ZKP, Osnovni sud je takođe napravio detaljnu procenu verodostojnosti oprečnih dokaza i razloga kojima se Osnovni sud rukovodio u vezi sa činjenicama i zakonom.

c. Ispitivanje dokaza

Obrana navodi da je Osnovni sud propustio da proceni dokaze odvojeno i zajedno.

Veće ne smatra da je došlo do povrede tih odredbi u ovom slučaju.

Jasno je iz analize koja je sadržana u obrazloženju osporene presude da je Osnovni sud izvršio pažljivu i preciznu analizu dokaza u ovom predmetu. Dok se odbrana ne slaže sa zaključcima koje je Osnovni sud izveo nakon završetka svoje analize dokaza; to neslaganje predstavlja poseban izazov. Odbrana, međutim, ne može razumno da tvrdi da Osnovni sud nije ispunio svoju dužnost da pažljivo ispita dokaze sa maksimalnom profesionalnom posvećenošću.

Pretno veće je vodilo suđenje nepristrasno i pažljivo razmotrilo predloge dokaza od strane odbrane i tužilaštva podjednako i pažljivo procenilo dokaze i argumente obe strane. To je jasno iz osporene presude i obrazloženja koje je dalo pretresno veće. Takođe, veće ponavlja da to da li su zaključci Osnovnog suda o utvrđenim činjenicama tačni i potpuni je posebno pitanje i to će biti ocenjeno u sledećem delu ove presude.

B. Novi dokazi iz žalbenog postupka

Tokom žalbenog postupka, odbrana je podnela presude donete od strane PKVS da se uključe u spis predmeta kao novi dokazi. Tužilaštvo je uložilo prigovor na uključivanje ovih presuda kao novih dokaza, jer to mora da se uradi tokom zvanične sednice pred Apelacionim sudom.

Veće smatra da sve dostavljene presude od strane odbrane su presude koje su dostupne za javnost i pripadaju javnom domenu, nema potrebe da se sprovede rasprava da se uvrste u nove dokaze prema članu 392 ZKP. Pristigle presude će biti uključene u spis predmeta kao novi dokazi. Prigovor tužilaštva je odbačen.

Svi ostali dokumenti podneti sa žalbama, dopune i tokom ročišta nisu prihvaćeni kao novi dokazi. Svi ovi dokazi su postojali u vreme kada je održan glavni pretres i mogli su tamo da budu predočeni. Sud je odlučio da nema potrebe za održavanjem sednice, jer ovi dokazi, čak i ako se prihvate, ne mogu da promene činjenične nalaze i konačni ishod.

C. Utvrđivanje činjeničnog stanja

Obrana tvrdi da Osnovni sud nije pravilno procenio dokaze izvedene tokom glavnog pretresa i, samim tim, je došao do pogrešnih zaključaka u vezi sa krivičnim delima i ulogom optuženih.

Tužilaštvo takođe tvrdi da je Osnovni sud došao do pogrešnih zaključaka u vezi sa utvrđivanjem krivičnog dela počinjenog od strane optuženog G.G..

Pre procene osnovanosti argumenata koje je iznela odbrana za navodno pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, veće ponavlja standard kontrole u pogledu činjeničnih nalaza pretresnog veća.

Jasno je iz člana 386 ZKP da nije dovoljno da žalbe ukažu samo na navodnu činjeničnu grešku ili nepotpuno utvrđeno stanje od strane pretresnog veća. Umesto toga, kao što Zakon o krivičnom postupku propisuje, da se pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje odnosi na "materijalne činjenice", žalilac takođe mora da utvrdi da se pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje zaista odnosi na materijalne činjenice, odnosno da je od ključnog značaja za donošenje presude.¹ Osim toga, to je opšti princip žalbenog postupka da Apelacioni sud mora sa određenom dozom uvažavanja da se odnosi prema nalazu pretresnog veća u vezi sa činjeničnim stanjem, zato što je pretresno veće u najboljoj poziciji da ocenjuje dokaze. Vrhovni sud Kosova često smatra da "pretresno veće mora da proceni kredibiliteta svedoka koji su se lično pojavili pred njim i koji su svedočili pred njim. Nije prikladno za Vrhovni sud Kosova da prekraja procenu pretresnog veća u vezi sa kredibilitetom tih svedoka ukoliko ne postoji solidna osnova za to". Standard koji je Vrhovni sud primenio je "da se ne ometaju zaključci prvostepenog suda, osim ako dokazi na koje se oslanja prvostepeni sud nisu razuman presuditelj o činjenicama, ili gde je procena veća bila potpuno pogrešna".²

Imajući u vidu gore pomenuto veće je razmotrilo procenu Osnovnog suda u vezi sa izvedenim dokazima i činjeničnom situacijom.

d. Prihvatljivost dokaza

Veće je procenilo dokaze predstavljene tokom suđenja, kako je izneo Osnovni sud u stavovima 19 do 24 napadnute presude. Veće je takođe ispitalo predložene dokaze koji se sastoje od audio snimaka/transkripata razgovora između G.G. i K.U., spomenuto od strane Osnovnog suda u stavovima 26 do 28 napadnute presude. Veće je nadalje razmotrilo prihvatljivost izjave svedoka F.T. i UNMIK interni memorandum ref: DOJ/JDD/08/bf02335 datum 9. jun 2008.

Po mišljenju veća, Osnovni sud je došao do logičnog zaključka u svojoj proceni u vezi sa prihvatljivošću dokaza. Veće nalazi dokaze spomenute u stavovima 19 do 24 napadnute presude kao prihvatljive. Veće dalje nalazi da su izjava svedoka F.T. i UNMIK interni memorandum ref: DOJ/JDD/08/bf02335 datum 9. jun 2008 prihvatljivi i u celosti prihvata analizu Osnovnog suda s tim u vezi. Kada su u pitanju predloženi dokazi koji se sastoje od audio snimaka/transkripata razgovora između okrivljenog G.G. i K.U., veće takođe prihvata obrazloženje Osnovnog suda, kako je navedeno u stavu 28 napadnute presude i rešenje koje je izdao predsedavajući sudija 28. januara 2014, i nalazi da su dokazi prihvatljivi.

Žalbe odbrane i žalba tužilaštva sa tim u vezi se stoga odbijaju kao neosnovane.

e. Utvrđene činjenice

Veće je ispitalo detaljnu analizu Osnovnog suda u vezi sa odlukama izdatim tokom 2006 i 2007 od strane okrivljenih O.J., S.M., S.S. i T.M., sudija u Opštinskom sudu u Prištini i R.R., E.A. i

¹ Videti takođe B. Petrić: Komentari članova Zakona o krivičnom postupku Jugoslavije, drugo izdanje, 1986, član 366, stav. I. 3.

² Vrhovni sud Kosova, AP-KZi 84/2009, 3. decembar 2009, stav 35; Vrhovni sud Kosova, AP-KZi 2/2012, 24. septembar 2012, stav 30.

F.B., sudija u Okružnom sudu u Prištini, u 15 predmeta u vezi sa društvenim zemljištem. Okrivljeni N.U. je bio predsjednik Opštinskog suda u Prištini tokom tog vremena. Okrivljeni H.B. i G.G. su bili dva pravnik koji su učestvovali u nekim postupcima kao zastupnici stranaka.

Po mišljenju veća, Osnovni sud dolazi do logičnog zaključka u svojoj proceni dokaza, kako je elaborirano u stavovima 36 do 216 napadnute presude. Veće ne nalazi nikakav razlog da sumnja da materijalna činjenica nije pravilno ustanovljena. Niti veće nalazi da je Osnovni sud netačno interpretirao bilo koje dokaze.

Veće u potpunosti prihvata i potvrđuje analizu Osnovnog suda da:

15 predmeta je izdato od strane sudija Osnovnog suda u Prištini bez upućivanja na PKVS, u suprotnosti sa UNMIK uredbom 2002/13.

U svim osim u jednom predmetu nije dato obaveštenje o zahtevu KPA pre nego što su izdate odluke, što predstavlja kršenje uredbe 2002/12.

1 predmet je izdat od strane Okružnog suda u Prištini u kome su sudije odlučile o žalbi bez nadležnosti, u suprotnosti sa uredbom 2002/13.

Svaki zahtev je bio zasnovan na Zakonu o obligacijama, Sl. Glasnik SFRJ 29/78, što nije zakon koji je trebalo primenjivati.

Tokom postupka, sudije nisu pribavili dokaze i činjenice kako bi utvrdili da su podnosioci zahteva pravi vlasnici tražene imovine, i nisu potvrdili autentičnost ugovora o prodaji, na kojima su zahtevi zasnovani. Sudije nisu potvrdile autentičnost umrljica koje su dostavljene sudu kao dokaz da su podnosioci zahteva bili dugogodišnji vlasnici zemljišta.

Dodeljena je zemlja u zamenu, što nije pravni lek predviđen uredbom 2002/13 niti bilo kojim drugim zakonom u primeni.

Dodeljena je zemlja kao nadoknada, što nije pravni lek predviđen uredbom 2002/13 niti bilo kojim drugim zakonom u primeni.

Žalbeno veće nalazi da je tvrdnja okrivljene Mucolli da se ona bavila samo jednim predmetom u vezi sa PIK "Kosovo Eksport" neosnovana. Iz spisa predmeta je očigledno da je PIK "Kosovo Eksport" bilo tužena strana u oba predmeta – C br 0698/05 i C. br 251/04.

U zaključku, veće nalazi da je Osnovni sud ispravno i u potpunosti utvrdio činjeničnu situaciju u vezi sa 15 predmeta. Neosnovano je potcenjivati ispravnost i pouzdanost utvrđenih materijalnih činjenica. Član 386 ZKP stoga nije prekršen i veće odbija žalbe odbrane i tužilaštva u vezi sa ovim.

D. Izdavanje nezakonite sudske odluke od strane okrivljenih O.J., S.M., S.S. i T.M..

Član 346 KZK kaže sledeće:

Izdavanje nezakonite sudske odluke

Sudija ili sudija porotnik ili sudija za prekršaje koji, sa namerom pribavljanja nezakonite materijalne koristi za sebe ili osobu ili da izazove štetu drugoj osobi, izda nezakonitu odluku biće kažnjen kaznom zatvora od šest meseci do pet godina.

Jasno je iz formulacije iz člana 346 PKZK da ne samo da odluka koja je izdata mora biti nezakonita, već sudija takođe mora imati umišljaj da pribavi nezakonitu materijalnu korist za sebe ili drugu osobu ili da izazove štetu drugoj osobi.

Član 15 PKZK kaže sledeće:

Umišljaj

(1) Krivično delo može biti počinjeno uz direktni ili indirektni umišljaj.

(2) Osoba deluje sa direktnim umišljajem kada je on ili ona svestan/na svog dela i želi da ga poćini.

(3) Osoba deluje sa indirektnim umišljajem kada je on ili ona svestan/na da može da nastupi zabranjena posledica kao rezultat njegovog ili njenog dela i on ili on pristanu da se to desi.

Nije sporno da su okrivljeni O.J., S.M., S.S. i T.M. izdali odluku u njihovim predmetima 1314/07, 1698/05, 53/06, 429/05, 3/06, 1849/06, 1147/06, 3521/04, 1415/2005, 1738/07, 1908/3, 342/06, 1918/06, 251/04 i 2333/05. Odbrana međutim osporava da izdavanje odluka ćini krivićno delo Izdavanje nezakonite sudske odluke.

a. Nezakonito

Veće potvrđuje procenu Osnovnog suda da je prekršen proceduralni zakon izdavanjem navedenih odluka. O predmetima su odlučivale sudije Opštinskog suda bez upućivanja na PKVS, kako je predviđeno UNMIK uredbom 2002/13 i u većini predmeta, KPA (sada KAI) nije informisana o tužbi protiv DP PIK kako je predviđeno UNMIK uredbom 2002/12. Dalje, utvrđeno je da je došlo i do kršenja materijalnog prava. Tužbe i odluke su zasnovane na zakonu o obligacijama koji nije bio primenjiv na ugovorne obaveze koje su ustanovljene pre stupanja na snagu Zakona o obligacijama. Došlo je do daljeg kršenja materijalnog prava kada su dodeljene zemljišne parcele kao zamena. Štaviše sudije nisu pribavili dokaze i ćinjenice kako bi utvrdili da su podnosioci zahteva bili pravi vlasnici tražene imovine i nisu potvrdili autentićnost ugovora o prodaji na kojima su zahtevi zasnovani. Sudije takođe nisu potvrdile autentićnost umrlica koje su dostavljene sudu kao dokaz da su podnosioci zahteva dugogodišnji vlasnici zemljišta.

Veće smatra da su ova kršenja, pojedinaćno a posebno u kombinaciji, takve prirode da su na znaćajan naćin uticale na ishod tih predmeta i stoga su oćigledno pogrešne i jasno nezakonite.

Imajući u vidu sve gore pomenuto, veće se u potpunosti slaže sa procenom Osnovnog suda da su odluke izdate od strane okrivljenih O.J., S.M., S.S. i T.M. u njihovim predmetima 1314/07, 1698/05, 53/06, 429/05, 3/06, 1849/06, 1147/06, 3521/04, 1415/2005, 1738/07, 1908/3, 342/06, 1918/06, 251/04 i 2333/05 nezakonite odluke u smislu člana 346 KZK.

b. Umišljaj

Kako je primetio Osnovni sud, od velike je važnosti da se napravi razlika između odluke koju je doneo sudija koji veruje da je zakon pravilno primenjen ali za koju je naknadno utvrđeno da je netačna od strane drugostepenog suda, nasuprot odluci koju je izdao sudija koji namerno netačno primenjuje zakon.

Nezakonita odluka

Kada je u pitanju umišljaj okrivljene O.J. da izda nezakonitu odluku veće u potpunosti prihvata obrazloženje Osnovnog suda kako je navedeno u paragrafima 260-269 i 271-279 osporene presude. Ukratko, veće nalazi da, videvši da je okrivljeni bila informisana o zakonima u primeni, i da je prisustvovala seminarima o tome, druge kolege sudije i zaposleni i Opštinskom sudu u Prištini primenili su zakon ispravno.

Kada je u pitanju umišljaj okrivljene S.M. da izda nezakonitu odluku veće ponovo u potpunosti prihvata obrazloženje Osnovnog suda, kako je navedeno u paragrafima 296-300 i 303-306 napadnute presude. Ukratko, veće nalazi da videvši da je okrivljeni uredno informisan o zakonima u primeni, druge kolege sudije i zaposleni u Opštinskom sudu u Prištini ispravno su primenili zakon, okrivljena je takođe pravilno primenila zakon u drugim predmetima a sam broj nepravilnosti i propusta u vezi sa dodelom predmeta i primenjeno proceduralno i materijalno pravo, okrivljena S.M. je namerno izdala nezakonitu odluku.

Kada je u pitanju umišljaj okrivljene S.S. da izda nezakonitu odluku veće ponovo u potpunosti prihvata obrazloženje Osnovnog suda, kako je navedeno u paragrafima 310-315 napadnute presude. U sažetku veće nalazi da, videvši da je okrivljeni uredno informisan o zakonima u primeni, druge kolege i zaposleni i Opštinskom sudu u Prištini ispravno su primenjivali zakon, okrivljena je takođe ispravno primenjivala zakon u drugim predmetima a izjava okrivljene da je znala da predmet mora da bude upućen Posebnoj komori, okrivljena S.M. je namerno izdala nezakonitu odluku. U vezi sa izjavom okrivljene da joj je prećeno ili da je primorana da izda odluku, veće nalazi da nema dovoljno dokaza da se potkrepi ova tvrdnja.

Kada je u pitanju umišljaj okrivljenog T.M. da izda nezakonite odluke veće u potpunosti prihvata obrazloženje Osnovnog suda navedeno u paragrafima 319-322 i 324 – 327 napadnute presude. U sažetku, veće nalazi da, videvši da je okrivljeni uredno informisan o zakonima u primeni, druge kolege sudije i zaposleni u Opštinskom sudu u Prištini ispravno su primenili zakon i sam broj nepravilnosti i propusta u vezi sa dodelom predmeta o kojima se radi kao i primenjeno proceduralno i materijalno pravo, okrivljeni T.M. je namerno izdao nezakonite odluke. .

Materijalna korist ili šteta

Kada je u pitanju umišljaj okrivljenih O.J., S.M., S.S. i T.M. da izdaju nezakonite odluke, da pribave nezakonitu materijalnu korist za sebe ili drugu osobu ili da izazovu štetu drugoj osobi, veće se ne slaže sa procenom Osnovnog suda. Veće se slaže sa odbranom da nema dovoljno dokaza da se dokaže van osnovane sumnje da su okrivljeni delovali na taj način sa namerom da pribave materijalnu korist. Tužilaštvo nije uspelo da prezentuje nikakve dokaze koji na adekvatan način prikazuju nameru okrivljenih da pribave materijalnu korist. .

Veće, međutim nalazi, da ima dovoljno dokaza da se dokaže van razumne sumnje da su nezakonite odluke izdate sa namerom da se izazove šteta drugoj osobi. Imajući u vidu sve što je

ranije spomenuto u vezi sa očigledno pogrešnim i jasno nezakonitim odlukama i okolnostima u vezi sa izdavanjem ovih odluka, okrivljeni su bili svesni da će namernim izdavanjem nezakonitih odluka, izazvati štetu *inter alia* KAI (ranije KPA) i Kosovu, i tim i građanima Kosova.

Veće će stoga izmeniti izreku napadnute presude u vezi sa tim da su nezakonite odluke O.J., S.M., S.S. i T.M. izdate sa namerom da se izazove šteta drugoj osobi.

Veće ponovo ističe da u je ovom predmetu napravljena razlika između odluke koju je doneo sudija koji namerno nepravilno primenjuje zakon u odnosu na odluku koju izdaje sudija koji veruje da je zakon pravilno primenjen, ali čija je odluka naknadno utvrđena kao netačna od strane drugostepenog suda. Veće stoga takođe odbacuje argument odbrane da je krivičnim gonjenjem okrivljenih prekršena nepristrasnost i nezavisnost sudije kao i da je prekršen Ustav Kosova. Sudija se ne može kriti iza principa nepristrasnosti i nezavisnosti kako bi počinio krivična dela. Ustav daje imunitet sudijama osim za krivična dela koja oni poćine.

Žalbe odbrane s tim u vezi se odbacuju kao neosnovane.

E. Pomoć u izdavanju nezakonitih sudskih odluka od strane okrivljene H.B.

Kako je gore utvrđeno je da su okrivljeni O.J., S.M., S.S. i T.M. krivi za krivično delo izdavanje nezakonite sudske odluke.

Član 25 KZK kaŕe sledeće:

A.Pomoć

(1) Ko god namerno pomogne drugoj osobi u poćinjenju krivićnog dela biće kaŕnjen kako je predvićeno ćlanom 65 (2) vaŕećeg zakona.

(2) Pomoć u poćinjenju krivićnog dela ukljućuje davanje saveta ili uputstava o tome kako poćiniti krivićno delo, obezbećivanje sredstava poćiniocu da poćini krivićno delo, uklanjanje prepreka za poćinjenje krivićnog dela ili davanje obećanja unapred o sakrivanju dokaza da je poćinjeno krivićno delo, identiteta poćinioca, sredstava korišćenih za poćinjenje krivićnog dela, ili zarade koje je rezultat poćinjenja krivićnog dela.

Okrivljena H.B. ućestvovala je kao stranka u predmetima, predstavljajući se kao pravni zastupnik DP PIK tokom sudskih postupaka. Okrivljena nije obavestila KPA sada (KAI) o tuŕbi protiv DP i nije uloŕila prigovor u vezi sa nadleŕnošću Opštinskog suda, zaobilazeći tako KPA (sada KAI) i PKVS. Veće se u potpunosti slaŕe sa Osnovnim sudom, da je ovim radnjama i propustima, okrivljena H.B. direktno pomogla u poćinjenju krivićnog dela izdavanje nezakonitih sudskih odluka. Njena obaveza je bila da zašćiti imovinu i interese DP PIK mećutim ona to nije uradila.

U vezi sa namerom okrivljene H.B. da pomogne pri izdavanju nezakonitih sudskih odluka, veće potvrćuje obrazloŕenje Osnovnog suda, kako je navedeno u paragrafu 337-341 napadnute presude. Veće mećutim ne prihvata obrazloŕenje u vezi sa namerom okrivljene da pribavi materijalnu korist, pošto umišljaj okrivljene mora biti ustanovljen samo u vezi sa pomaganjem u

krivičnom delu, ne samo krivično delo. Stoga, da li je ili ne okrivljena H.B. imala nameru da pribavi materijalnu korist ili izazove štetu je irelevantno za krivično delo pomaganje u izdavanju nezakonite sudske odluke.

U sažetku, veće nalazi da, videvši da okrivljena nema pravo da zastupa DP PIK ali je i pored toga preduzela aktivne radnje kao da ima to pravo, okrivljena je trebalo da zna koje su pravilne važeće procedure i okrivljena je svesno prekršila važeće zakone, okrivljena H.B. je namerno pomagala u izdavanju nezakonitih odluka.

Žalba odbrane s tim u vezi se odbacuje kao neosnovana.

F. Pomaganje u izdavanju nezakonite sudske odluke od strane okrivljenog G.G.

Sa Osnovnim sudom veće nalazi da nema dovoljno dokaza da se dokaže van razumne sumnje da je okrivljeni G.G. namerno pomagao u izdavanju nezakonitih odluka. Čak i da se dokazi presretnutih razgovora proglaše prihvatljivim, nema dovoljno dokaza da se dokaže da je okrivljeni delovao sa namerom da pomogne u izdavanju nezakonitih odluka, a ne da je delovao sa namerom da obezbedi najpovoljniji ishod svojim klijentima. Suprotno tvrdnji tužilaštva ne postoji automatska zakonska obaveza za sve advokate da obaveste sud ako se važeći zakon ne primenjuje na ispravan način. U ovom slučaju, okrivljeni je samo morao da zastupa svoje klijente najbolje što može. Nije do advokata da ispravno primenjuje zakon, do sudova je da ispravnu primenjuju zakone. Sudije su lako mogle da odbace podneske okrivljenog i stoga njegove radnje ne igraju ključnu ulogu u izdavanju nezakonitih odluka. Veće potvrđuje procenu Osnovnog suda kako je navedeno u paragrafima 349-350 napadnute presude.

Veće međutim ne potvrđuje presudu u vezi sa prekvalifikacijom dela falsifikovanje dokumenata. Kako su napomenuli odbrana i tužilaštvo, apsolutna zabrana krivičnog gonjenja za delo falsifikovanje dokumenata ističe četiri godine nakon počinjenja krivičnog dela, po članu 90, stav 6, i članu 91, stav 6, u skladu sa članom 332, stav 1, KZK. Videvši da se navodno krivično delo desilo tokom 2006 i 2007, apsolutna zabrana je davno istekla. Krivično gonjenje za ovo krivično delo je stoga zabranjeno.

U zaključku, veće oslobađa optuženog G.G. po tački 2.

Žalba odbrane je usvojena i žalba tužilaštva se odbacuje kao neosnovana.

G. Izdavanje nezakonite sudske odluke od strane okrivljenih E.A., F.B. i R.R.

Nije sporno da su okrivljeni E.A., F.B. i R.R. izdali odluku u predmetu 604/2003. Odbrana međutim osporava da izdavanje odluke predstavlja krivično delo izdavanje nezakonite sudske odluke.

a. Nezakonito

Veće potvrđuje procenu Osnovnog suda da je prekršen proceduralni zakon izdavanjem tih odluka. O predmetu su odlučivale sudije okružnog suda bez uputa od PKVS a predmet takođe nije upućen od strane PKVS Opštinskom sudu u prvom stepenu. Stoga, nije bilo zakonskog osnova za Okružni sud da prihvati nadležnost i da odluči o žalbi. Dalje, prekršen je i materijalni zakon obzirom da je žalba potvrdila odluku koja je bila zasnovana na Zakonu o obligacijama i

dodeljena je zemlja kao nadoknada. Veće se u potpunosti slaže sa procenom Osnovnog suda da su izdate odluke od strane okrivljenih E.A., F.B. i R.R. u predmetu 604/2003 bile nezakonita odluka u smislu člana 346 KZK.

b. Umišljaj

Kako je napomenuo Osnovni sud, od suštinske je važnosti da se napravi razlika između odluke koju je doneo sudija koji veruje da je zakon ispravno primenjen ali za koju je naknadno utvrđeno da je netačna od strane drugostepenog suda, nasuprot odluci donetoj od strane sudije koji namerno netačno primenjuje zakon.

U ovom slučaju, veće nalazi da, iako postoje određene sumnje, nema dovoljno dokaza da se dokaže van razumne sumnje da su okrivljeni namerno izdali nezakonite odluke. Okrivljeni tek što su se bavili jednim predmetom žalba im je već upućena. Nema dovoljno dokaza da su delovali sa namerom da pribave nezakonitu materijalnu korist

U zaključku veće oslobađa okrivljene E.A., F.B. i R.R. po tački 1.

Žalba odbrane je usvojena.

H. Podsticanje druge osobe da izda nezakonitu sudsku odluku od strane okrivljenog N.U.

Osnovni sud je prekvalifikovao originalnu tačku optužbe podsticanje druge osobe da izda nezakonitu sudsku odluku na krivično delo izdavanje nezakonite sudske odluke u saizvršilaštvu i osudilo okrivljenog N.U. za prekvalifikovano delo.

Veće međutim nalazi da nema dovoljno dokaza da se dokaže van razumne sumnje da je okrivljeni N.U. značajno doprineo u izdavanju nezakonite odluke od strane okrivljenih O.J., S.M., S.S. i T.M.. Iako postoje sumnjive nepravilnosti u vezi sa dodelom predmeta tužilaštvo nije predstavilo konkretne dokaze da je nepravilnosti izazvao okrivljeni N.U., i čak i da jesu izazvane od strane okrivljenog N.U., da je ovo urađeno sa namerom da se omogući okrivljenima O.J., S.M., S.S. i T.M. da izdaju nezakonite sudske odluke. Najvažnije tužilaštvo nije uspelo da predstavi bilo kakve dokaze koji povezuju okrivljenog N.U., osim njegove formalne i uopštene uloge Predsednika Opštinskog suda u Prištini, sa okrivljenima O.J., S.M., S.S. i T.M. i konkretnije sa izdatim presudama. Sama obaveza predsednika Opštinskog suda u Prištini da preduzme mere kako bi se obezbedila ispravna administracija i pravosudni sistem ne uključuju automatski krivičnu odgovornost za radnje drugih sudija koji su dalje nezavisni u svom odlučivanju. Bez prisustva dokaza koji povezuju okrivljenog N.U. sa okrivljenima O.J., S.M., S.S. i T.M., veće mora doći do zaključka da okrivljeni N.U. nije kriv ni za podsticanje druge osobe na izdavanje nezakonite sudske odluke ni za izdavanje nezakonite sudske odluke u saizvršilaštvu.

U zaključku, veće oslobađa okrivljenog N.U. po tački 3.

Žalba odbrane se usvaja.

I. Odluka o krivičnoj sankciji

Odbrana osporava utvrđivanje kazni, smatrajući da je nefer i nezakonita. Tužilaštvo smatra da su izrečene kazne suviše blage.

Shodno članu 370 stav 8 ZKP Osnovni sud je razmotrio sve relevantne faktore potrebne za utvrđivanje adekvatne kazne u paragrafima 386-406, 410-411, 416-421, 424-425, 428-429 i 432 napadnute presude. Veće se u potpunosti slaže sa ovom analizom. Osnovni sud je na odgovarajući način procenio i odmerio sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti i došao do proporcionalne kazne. Ni odbrana ni tužilaštvo nisu dostavili nikakve nove okolnosti koje već nije razmotrio Osnovni sud. Veće stoga odbacuje podneske odbrane i tužilaštva.

Međutim, kako je dostavljeno od strane odbrane i tužilaštva, veće je napomenulo da je izrečena dodatna kazna od strane Osnovnog suda suviše nejasno definisana i shodno tome veće modifikuje ovu kaznu tako što se dodatna kazna zabrane obavljanja sudske profesije, aktivnosti ili službe na period od dve (2) godine izriče protiv okrivljenih O.J., S.M., S.S., T.M. i H.B., počevši od dana kada presuda postane pravosnažna.

Žalbe odbrane i tužilaštva se delimično usvajaju s tim u vezi.

J. Završne napomene

Apelacioni sud je jednoglasno odlučio u vezi sa oslobađajućom presudom za okrivljene N.U., E.A., F.B., R.R. i G.G., i većinom glasova u vezi sa osudom i kaznom za okrivljene H.B., O.J., S.M., S.S. i T.M..

Pisana presuda sa obrazloženjem završena 16. maja 2016.

Predsedavajući veća

Radostin Petrov
EULEX sudija

Član veća

Član veća

Xhevdet Abazi
Sudija Kosova

Roman Raab
EULEX sudija

Zapisničar

Alan Vasak
EULEX pravnik

Apelacioni sud
Priština